

1 - 2 augustus: Heet Heter Heetst

De Levant heeft vanaf het voorjaar tot het weekend gestaan. Dat is een noordoostenwind tot oostenwind. Hierover meer in een blog: wind in de Middellandse Zee. Twee da gen blies opeens de Sirocco uit het zuiden en kwam 3 x daags met stoten 6/7 over de haven loeien en fluiten. Eventuele regen brengt dan Saharazand met zich mee. Vooralsnog valt er geen druppel. Het land is kurkdroog, alleen de palmen en veel kleurige Oleanders groeien uitbundig in parken tuinen en langs de (snel-)wegen.

Vandaag is de Levant weer terug. Een begeerde wind om vanaf Frankrijk naar Corsica of langs de Spaanse kust zuidelijk te varen. Wij hebben er geen baat bij net als toen we Portugal afzakten, de Portugese Noord liet zich niet zien. Dolfijnen ook niet sinds Bretagne. Tony en Lieve zullen ze vanuit Kroatië onze kant opsturen, graag ook de wind.

We kennen nu steeds meer mensen in de haven. We praten met (Lievelling-marinero van Annelies) Jorge, en komen te weten dat hij eigenlijk geen Marinero is maar onderwijzer voor probleemkinderen. Hij heeft een tweemaster aan de overkant liggen. Ook de Schotse zeiler Bob slentert elke dag even langs en zegt ons hier al 7 jaren te wonen op zijn boot... En dan merken we dat de Spanjaarden die Engels kunnen spreken, ons graag aanhouden voor een praatje. Ondertussen begrijpt Peter veel van de taal en kan er aardig mee rondkomen. Annelies praat nog steeds een soort Italispaans en wil Italiaans zeker niet vergeten, want dat land bezoeken wij al gauw.

We zijn aan het klussen: de douchewaterpomp wil maar niet afpompen en Peter is er al een keer mee bezig geweest. Nu haalt Peter hem helemaal uit elkaar en we vinden veel...haren. Dat heb je als je aan boord doucht. Net als de verwarming en de toilet wordt dit op reis dagelijks gebruikt en is dus meer dan ooit aan slijtage of aanslibbing onderhevig. Een "dingetje" om in het onderhoudsboek als halfjaarlijks onderhoud te noteren.

We bezoeken het strand want de temperatuur is terug naar normaal - 27 graden en de wind staat weer normaal - noordoost en het is goed toeven aan het strand na 16.00 uur.

En dan roept iemand ineens „Peter"...aan de haven. We kijken om de boot heen en zien twee mensen zwaaien. We vragen elkaar of dat zeilers zijn die we ontmoet hebben en Peter loopt hen tegemoet. Het blijken Lia en Philip uit Vlissingen (haven) te zijn. Hoe komen jullie hier nou haha? Zij blijken het appartement van de Vlissingse havenburen Patrick en Anne te huren hier in La Manga, een paar honderd meter verderop. Bezoek en verhalen van thuis zijn altijd welkom. We vernemen dat het appartement leeg staat in augustus, dus hier een beetje reclame: wil je er even tussenuit en ook nog eens op de Skadi chillen, huur dan dit appartement.

3 augustus, "moeten" dat woord kennen wij niet meer

Een interessant gegeven, waarover nog meer geschreven gaat worden binnenkort.

Bij het bezoek van Philip en Lia op Skadi viel ons op hoezeer wij niet meer in de werkmodus leven. Als er één ding opvalt, dan is het, dat wij niet meer het gevoel hebben dat wij iets "moeten" of dat wij onszelf iets met tijdsdruk opleggen. In Spanje noemen ze dat: Mañana, het kan morgen ook nog.

Vooral Annelies voelt zich bevrijd van de competitie op werk en onder elkaar. Bevrijd van tijdsdruk, de druk van de Nederlandse gejaagdheid en het materialisme.

Gemis: soms de zoons, haar kleine dingen, sommige gezellige, leuke situaties van typisch thuis, gecompenseerd door dit ongelofelijke mooie leven zoveel van de prachtige wereld te mogen zien.

We bezoeken Alan en Maggie Norwood in hun villa in San Pedro de Pinatar en Annelies wordt geconfronteerd met het leven in een huis, en wat voor een!

Het eerste dat Annelies roept is: wow wat een mooi huis. Naar haar mening een gecombineerd Spaans/Engelse woning. Met de strakke uitstraling van een moderne villa de kleuren en daken van een Spaans huis en de warmte van hout en het gemak en frisse sfeer van...Ikea. En met zwembad omringd door hoge palmen. klinkt heerlijk he?

Het is weer eens prettig om op een bank te zitten of op een echte stoel en een echt plafond boven je hoofd te hebben met enorme ruimte daaronder. Alan en Maggie willen na 15 jaar hier wonen, hun huis verkopen om een nieuwe droom waar te maken: een grotere nieuwe boot kopen.

Het gesprek en onze gedachten gaan over het kopen van een huis in Spanje. Vast wonen in Spanje zouden wij niet willen en zij ook niet meer. Maar dan moet je dit paradijsje verlaten? zegt Annelies....Er staan mooie meubels, er is een mooie inloopkast en badkamers zijn prachtig. Maar het zijn maar dingen!

We krijgen meteen ideeën over verbouwing van ons huis in Vlissingen ooit. Het is heerlijk om het comfort van een mooi huis te proeven, maar toch nog geweldiger om lange tijd te reizen en de wereld te zien. Ook Annelies zet de spulletjes terug, staat op van de sfeervolle zithoek, om het leven op de boot voort te zetten.

4 - 6 augustus, klusjes in slechts 27 graden.

Er is nu een filter geplaatst voor de afvoerpomp van de douche om vuil tegen te houden.

We hebben een vliegjesplaag: geen fruitvliegjes maar badkamervliegjes. Ondanks alle met lijmige insecticide-plakstickers in huis (helpt echt goed) blijven de vliegjes komen. Groot plezier bij de katten om ze te vangen. Peter spoelt de afvoerslangen door met ontstopper maar de vliegjes komen. na enig zoeken zien we ze door het wastafelkastje naar buiten komen en Peter spuit de hele kast in met insecticide.

Wat ruiken die insectensprays lekker tegenwoordig he? zegt Annelies.

[latrinevliegjes](#)

Tijd voor koffie in de kuip en Peter zet de bus insecticide op tafel. Hij zegt: ik kan slecht lezen wat er op staat en jij? Annelies ziet wel het gevarentekentje maar zet de bril erbij op....,dit is haarlak Peter.. Die hebben we wel gekocht op wespen lam te leggen. Insecticide hebben we niet in huis, maar na een fietsritje naar de SuperCor gaan we rigoureuus te werk: de larven van de vliegjes blijken onder de kajuitvloer te leven in een laagje water.

De rubberboot gaat op de kant voor grote schoonmaak en we schrikken van de aangegroeide zeepokken en algen. De Spaanse buurman zegt dat je hem er elke week uit moet halen, een goede les. Het Mar Menor is extra zout en het water is 30 graden waardoor algen goed gedijen.

We lopen over de markt waar de kippen aan het spit lustig draaien, de Churros deegsluizen gefrituurd worden en in de suiker gerold zeer smakelijk ons liggen aan te staren. We halen voor het wereldbedrag van 4,50 euro 4 dagen groenten in huis en lopen nog te klagen over de prijs. We lijken wel Spanjaarden.

Ja bij de één kost de meloen een euro per stuk bij de ander, 1,30 per kilo en in de supermarkt 1,59 per kilo maar bij de Lidl 0,59 cent per kilo. Woekerprijzen genoeg. De jurken van een tientje kunnen dus ook goedkoper en alle andere "troep" inclusief de Spaanse waaiers komt tegenwoordig uit China.

We ontmoeten Philip en Lia weer en Anne, de eigenares van het huis dat Philip en Lia huren, met dochter Lene, en we spreken een BBQ avondje af. Patrick is bij zijn haren naar een vergadering gesleept van de Vereniging van Huiseigenaren van hun appartement. Denk je op vakantie te zijn, lijkt wel werk. Philip is al wel in een Spaans tempo terecht gekomen want hij weet niet meer welke dag het is. Goed op weg Philip!

7 augustus, eitje tik en de katten

Na drie dagen proberen om het perfecte ei voor Annelies te koken is het eindelijk gelukt. We kijken elkaar aan en zeggen hoe simpel het leven is geworden, je druk te mo gen maken over een ei bij je ontbijt. Of de kat of de klusjes die je nog moet doen maar dan wel mañana.

Vandaag stond op het labeltje van het theezakje: welk moment heeft jou doen lachen vandaag?

Stilstaan bij de onnozele dingen is nog nooit zo fijn geweest en dat zouden een hoop mensen thuis eens moeten doen.

Katten update: zo werkt het met katten nu

De Katten zijn blij. De ochtend begint met katten naast het bed, want vanwege de luchtcirculatie van de airco, laten we de deur van de slaapkamer open. Odin mag op de 40 cm² naast Peter liggen en Freija gaat in de vensterbank. Niet lang want ze is nou eenmaal onderzoekend. We komen al een paar dagen om 09.00 uur uit bed en zetten de deurtjes open, de katten sluipen naar buiten en gaan op de achterkant van de boot met de neus in de lucht zitten wachten op spannende momenten. Wij maken ontbijt en Odin gaat tegenwoordig steeds onder de buiskap liggen en Freija in haar fietsmand ook onder de buiskap. Je ziet af en toe een poot over de rand komen en soms hoor je een mekkertje: ik ben hier waar zijn jullie? Ook springen ze op de Bimini en hopen dat de hond van burens voorbij komt.

De witte hond van burens links is mak en sullig en niet bedreigend: Freija is er naar toe gelopen, hij doet niks en zij ook niet. De bruine "zwabber" van rechts wordt niet aardig gevonden en Odin springt de buiskap uit om hem achterna te gaan. Commando van Peter houdt hem meteen tegen. Ook Freija luistert eindelijk naar het woord: nee!

De vloer wordt elke dag schoongemaakt met geïmpregneerde doekjes met extra water, de mat wordt onthaard en wanneer Peter de boot schoonspuit leggen we de matjes op het ponton en neemt hij die even mee met de waterslang. De kattenbak is op de avond tevoren al uitgeschept. Toch kan je niet helemaal voorkomen dat er kattenharen zijn. Maar elke dag neemt Annelies, in de kleine schoonmaakwoede, wel een deurtje mee of een bankkussen en zo is het redelijk schoon.

We houden best veel rekening met de katten: zo zijn we van plan om niet in één keer naar Ibiza terug te varen om de katten weer te laten wennen aan het varen na de overzomering. Wanneer we een dag op stap zijn geweest, blijven we bewust een dag op de boot. Het komt voor dat de katten bijzonder blij en lief zijn en dat we het hun niet willen aandoen ze op te sluiten in de boot. Soms zou dat precies op het moment zijn, dat ze uit hun siësta komen om genoeglijk het ponton op te huppelen, om daar in de schaduw van de elektrakast te liggen poetsen (vacht schoon likken) We besloten ook niet bij Alan en Maggie te blijven slapen en de Ferry van 23.30 uur terug te nemen. We overwegen wel een bezoek aan Madrid waarbij we in een hotel overnachten en we de katten 24 uur alleen laten met genoeg water en eten en een frisse kattenbak en een draaiende airco. We kijken het kattengeluk even aan.

Je hebt nou eenmaal dieren dus je moet er goed voor zorgen, zolang als dieren houden op de boot nog gaat.

Er is een nieuwe supermarktdoos en Freija zoekt daarin bescherming tegen de koude aircolucht. We kijken in de supermarkt wel eens naar een "speeltje", maar ze vinden alles stom en kijken met een blik: nou ja, wie denk je wel dat ik ben?! en negeren het cadeautje totaal. Meest houden ze nog van honden speelgoed of gewoon een stuk touw.

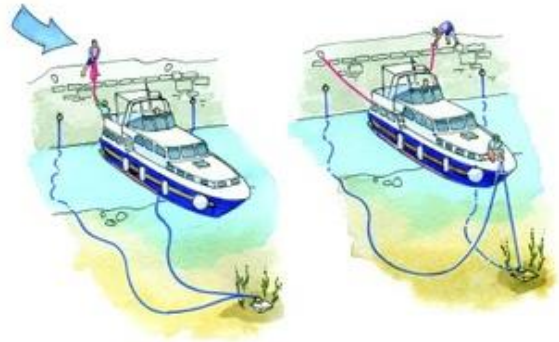
Deze week op een avond laat Peter een berg boodschappenbonnetjes op een rand achter de bank liggen en om 06.00 uur leeft Odin zich helemaal uit door ze door de kajuit te schoppen, ze achterna te zitten en te scheuren. Dat gaat gepaard met mekkerend commentaar. Helemaal blij. Een soort fitness bij dageraad.

Wanneer we weggaan, boodschappen doen of naar het strand (nu elke dag even om 16.00 uur) lokken we de katten binnen met een snoepje. Soms zit Freija in de fietsmand en dan zetten we de hele mand binnen op de bank. Vragende oogjes kijken ons na, wanneer we het luik sluiten en we zeggen, ook als we een hele dag weggaan: we gaan éven boodschappen doen. Ze hebben geen besef van tijd of boodschappen maar ze associëren die woorden waarschijnlijk wel met het feit dat we terugkomen.

8 augustus, een mooringlijn om de schroefas

Schrik niet, dit is niet bij Skadi..

We staan op het punt om te gaan eten bij Anne en Patrick en Philip en Lia, de kennissen uit Vlissingen. Annelies zet haar specialiteit: Tiramisu, in de fietsmand en op het moment dat we boot af willen sluiten zien we de Spaanse overbuurman uitgeput uit het water naast zijn boot omhoog komen. Hier is iets niet in orde. We vragen wat er scheelt, betrokken bij het buurt-tafereel en hij blijkt de lijn die de mooringlijn uit het water moet trekken bij aanleggen, om de schroef te hebben.

Aangezien Peter een duikuitrusting heeft, lijkt het ons niet meer dan normaal dat we Juanco en Lola helpen. Ze zijn nog niet eens weg geweest want het ongeluk gebeurde meteen bij wegvaren: bij het losmaken van de mooringlijn van de punt van het schip, bleef de hulplijn drijven en raakte bij het wegvaren in de schroef.

Peter bereidt de duik voor en doet het vest met de fles zuurstof aan. Het duurt een vol uur om de lijn die strak tussen schroef en behuizing van de schroefas zit, los te krijgen. Eerst met een mes, daarna met vlijmscherpe duikschaar en daarna met de waterpomptang. Met succes. De zuurstof is op reserve komen te staan. Een goede oefening trouwens: „effe lekker onder water bezig“, zegt Peter :)

Goed om te onthouden om op die lijn te letten bij wegvaren!

Lola en Juanco zijn enorm dankbaar en zullen de zuurstoffles laten vullen. Ze willen hun dankbaarheid in nog veel meer uitdrukken maar dat hoeft niet van ons, want dit doe je gewoon voor elkaar.

10 augustus, Cabo de Palos

Dit pittoreske vissersdorpje aan de Middellandse Zee staat bekend om zijn historische vuurtoren (XIX eeuw). De vuurtoren van Cabo de Palos diende ooit als een school voor "farareros", vuurtorenwachters . Vandaag is het een uitzichtpunt dat een goed overzicht van geheel La Manga geeft .

" Cabo de Palos " werd zo genoemd door de Romeinen en betekent " Cabo de la Laguna ". Vandaag is het een bekende plek onder duikers.

Je bent hier in een van de beste onderwatersportcentra van Europa. Hier vind je het onderwaterreservaat Isla Hormigas en Isla Grossa. Deze bieden een indrukwekkende gevarieerde flora en fauna en interessante wrakken en schepen die ooit voor de kust vergingen. Deze wateren zijn omschreven als de meest aantrekkelijke in de Middellandse zee door de 'stichting De Cousteau'. Niet vreemd natuurlijk dat het daarom wemelt van de duikscholen in Cabo de Palos.

Peter geeft zich dan ook op voor een duik bij een van de 7 duikscholen. Wanneer we een kleine kustwandeling doen richting vuurtoren blijkt ook waarom de kust zo uitnodigend is voor een duik.

De mooie kleine wandeling toont ons zwart in lagen gevormd gesteente dat is afgebrokkeld en kliffen heeft gevormd. In de diepte is men aan het snorkelen. In de verte zien we de kustlijn, die ons bekend is van het varen naar la Manga.

Aan de vissershaven zijn tussen de vele duikscholen enkele eenvoudige terrassen en aan de overkant van de haven rondom de kust is het wat toeristischer gedeelte van het dorp. We besluiten daar een koffie met wellicht een taartje te nemen in cafeteria Busquets. Niet vaak hebben we zo'n slechte service meegemaakt. De kaart is te vies om aan te pakken en wordt ons pas gegeven nadat men de klanten buiten op het terras heeft bediend. Men heeft blijkbaar ruzie onder elkaar- alhoewel Spaans bij ons vaak genoeg ruzieachtig overkomt, dus misschien is het gewoon Spaans. Wanneer een van de obers een onwelriekend taartje aan zijn collega's laat zien, dat blijkbaar teruggekomen

is van het terras- en 3 obers het taartje bestuderen alsof men verwacht dat er iets uitloopt, weten wij al genoeg: we houden het bij koffie.

We wagen het even later toch nog om een Empanada te bestellen, want we hebben nog een bezoek aan de Aldi af te leggen en "de motor moet wel branden". De ober houdt het hapje 10 seconden boven de tafel, met een collega afstemmend of het ons wel gegund is, zo lijkt het. Annelies twijfelt tussen vragen of we het eindelijk mogen eten of het uit zijn handen te rukken. Op dat moment zet de ober het toch maar met een smak bij ons neer, zonder ons aan te kijken, laat staan alstublieft te zeggen.

Ondertussen gaan de discussies onder het personeel maar door en je zou je als klant hier bijna teveel voelen.

De empanada smaakt voortreffelijk, we kijken wat er in zit, we zien veel ei en tonijn en het oogt dus prima. Deze is blijkbaar van de banketbakker. Een stevig klein hapje om op te teren en nog boodschappen te doen en met de bus weer terug naar Tomas Maestre, naar Skadi, oase van rust en tevredenheid.

11 augustus, BBQ met Vlissingse zeilvrienden

Vandaag trakteren we Philip, Lia, Anne, Patrick en Lene op Paella Marinesco. Philip en Lene gaan op de fiets nog een heerlijke ijstaart halen.

Het is alweer de laatste vakantiedag van Anne en Patrick en Lene. Een week in je huis in Spanje is zó om. Zondag gaan Philip en Lia ook weer naar huis. Van dit leven weer geproefd te hebben, blijkt ieder, nog meer dan ooit, zijn dromen te willen verwezenlijken over een boot en varen of een huis. Talloze mogelijkheden...

12 - 14 augustus, thuis op Skadi

Wat doe je nou zo op een boot in een haven?

De zakelijke administratie. En dat duurt een paar dagen. Helemaal als je printpapier op is en je binnen enkele kilometers geen papier kunt kopen. Een onderbreking op de fiets dus. Het is geen 31 graden meer en met 27 graden overdag en 25 's-nachts is het heerlijk. Ook om te fietsen.

Er staat een flinke wind in de middagen en we hebben het zonnenscherm weggehaald want dat wapperde en er kwam een scheur in. Overigens blijft de wind langs deze kusten noordoost staan een echte Levante (Blog over winden in Spanje wordt binnenkort geplaatst!)

Annelies zoekt nu serieuzer naar havenprijzen en ankerplaatsen op Menorca en Sardinië en... in Rome. We varen na 27 augustus terug naar de Balearen. Plan: Formentera Espalmador, Ibiza (3 ankerplaatsen), Mallorca (2 ankerplaatsen) Menorca (rondje eiland) en willen in oktober op Sardinië zijn om daar zoon Ralf te ontmoeten. Ja heus, hij komt op de boot en we gaan de oostkust van Sardinië met hem bevaren en be-ankeren.

De wind is gunstig om vanaf Calpe naar de Balearen over te steken: Noordoost en naar Zuid-Sardinië hopelijk ook : in dit seizoen zou de wind Noordwest moeten zijn.

We bezoeken de markt in Cabo de Palos die een hoop meer kleding, schoenen en Chinese troep biedt dan de markt hier. We laten alle vreselijke spullen liggen, behalve de twee loodzware meloenen (bij elkaar 8 kilo) voor drie euro en 4 perziken voor 1,50.

Het is ons opgevallen dat de marktventers stiekum meer fruit in het zakje stoppen en je dus meer verkopen dan je wilt hebben. Dit al eerder geconstateerd te hebben, letten we extra op, wanneer ook nu de marktvrouw onze perziken in het zakje stopt. Wij zien haar er stiekum 2 bij stoppen. „Nee," roept Peter: „quatro!!" Ze is niet blij. Ze was al niet blij toen wij zelf onze perziken uitzochten, 4 grote zonder rotplekjes.

Oja, de kersen in de SuperCor slaan we maar over: 26,95 per kilo. Het is net als met nautische artikelen, soms kost het een drol soms betaal je je blauw.

15 - 16 augustus, een autootje en een vliegveld

We nemen de Ferry van 12.30 uur. Vlak daarvoor sluiten we aan het ponton nog een koop af: de Spaanse buurtjes van verderop willen het Mercury motortje kopen. Helemaal goed, nu de rubberboot zelf nog. Voor 100 euro mag je hem meenemen.

Vanaf Santiago de la Ribera, een geweldige naam voor een gehucht, brengt de taxichauffeur ons naar het vliegveld. Aanvankelijk dachten wij dat het vliegveld bij Murcia stad lag en we raakten een beetje in de war toen er een vlakbij Santiago bleek te liggen. Het rumoer gaat dat het vliegveld net als veel gebouwen een dode stad is. Overigens zijn er 5 van deze niet in gebruik genomen luchthavens in Spanje. (...weet je nu waar je belastinggeld ligt) Niemand kan hem betalen. Bovendien is landingsbaan 1 te kort gemaakt, dus vergeet het maar met de jumbojets. Murcia Airport zou in de plaats van San Javier top moeten draaien. Jammer voor San Javier. Vooralsnog is opening van dit mooie grote vliegveld al meerdere malen uitgesteld om redenen als: contracten die met vliegtuigmaatschappijen niet konden worden afgesloten, faillissement van de investeerders, een nieuw provinciaal gouvernement (3x), het laten afweten door de EU van verdere financiële steun...etc.etc. Laatste excuus is de "no-fly" zone.

„Het is als het kopen van een auto," zegt onze taxichauffeur:„ eerst koop je de benzine, en nòg meer benzine maar de auto heb je nog niet". This is Spain you know!

Geïnteresseerden kunnen hier het nieuws lezen [Murcia International Airport /Articles](#)

Wij laten ons naar het gezellige San Javier(Murcia) airportje brengen en halen voor de tweede keer een autootje bij Alex van Interrent. Hij kent ons nog: oja die malloeten die helemaal om Europa hierheen zijn komen zeilen, „crazy".

Buiten het feit dat we nog wat highlights van Murcia kunnen zien, kunnen we bij de Carrefour en de Aldi grote hoeveelheden water inslaan. Drinkwater voor de hele maand september wanneer we ankeren.

17 augustus, de duik bij Cabo de Palos

Vandaag moeten we vroeg op, Peter moet om 08:15 bij het duikcentrum Naranjito in Cabo de Palos zijn. Het duikgebied bij Cabo de Palos staat bekend als een van de mooiste in Europa.

Reserve Cabo de Palos

Het Marine Reservaat van Cabo de is een beschermd gebied zo'n 19 vierkante kilometer van de zee beslaat.

Het belangrijkste kenmerk is de enorme biodiversiteit in een uitstekende staat de strikte bescherming.

Alle duikstekken zijn onderzeese bergen, prachtige onderwater landschappen vol leven, zowel de dierlijke en plantaardige.

De buitengewone dichtheid van het leven die je omringt op elke duik is verbazingwekkend.

Cabo de Palos Coves

De Baaien van Cabo de Palos bieden ook verschillende duik mogelijkheden.

Er zijn fascinerende landschappen vol met grote stenen, kuilen, tunnels, grotten ... en allemaal versierd met een breed spectrum aan maritieme inwoners.

De maximale diepte is ongeveer 22 meter.

Peter: „we gaan vandaag met een groep van 10 duikers en een Dive Master duiken in het reservaat bij Piles 1, een vaste plek voor het duikcentrum van Narajito.

Zodra we op de duikplek aankomen worden de duikspullen aangedaan en verdwijnen we onder de zeespiegel. Er is niets te veel gezegd, ik heb ogen te kort voor wat er allemaal onder water beweegt: Grote Groupers in alle maten, verborgen Murenes, ontelbare kleine vissen in grote scholen, Barracuda's, kortom te veel om op te noemen.

Klik hier -->[Duikvideo bij Cabo de Palos](#)

Met deze korte video wil ik een beeld schetsen van wat er te zien is maar het is natuurlijk slechts een hele kleine afspiegeling wat er onder water te zien en te beleven is. Het nodigt uit naar meer duiken in dit prachtige gebied".

18 - 20 augustus, Murcia stad en het Mar Menor met Engelse zeilvrienden

„ We are incredibly bored," meldden Pat en Duncan ons vanaf hun schip op het Mar Menor. Tijd voor afleiding en niet alleen dat, we vinden het ook ontzettend leuk om in contact te blijven met hen sinds we elkaar hebben ontmoet in Lagos-Portugal en wederom hebben gezien in de baai van Pollensa, Mallorca.

We doen een dagje Murcia, en we pikken Pat en Duncan op in La Manga. De rit naar Murcia vindt Annelies altijd mooi: langs de kale bergen van La Union/Cartagena en door het onverwacht groene landschap van het Parque Natural waarbij de slingerdeslang snelweg klimt tot een punt, waar Murcia zich panoramisch beeld ontvouwt in de diepte.

Het wordt heet deze dag en we bekijken het Monasterio van Santa Clara. We lopen de bekende pleintjes met reusachtige Ficusen. Dit is de kamerplantsoort Ficus Benjamini die hier huizenhoog groeit met een stam zo dik en geworteld dat je er met minstens 5 man omheen moet staan om hem te omringen. Bijna als een Sequoia.

Het is "sloom" weer en we duiken onder de luifel van tapas-restaurant...aan het grote plein. De ober test zijn kennis van Engels op ons uit: „ he speaks better English than I do :) zegt Duncan verbaasd. We eten pulpo, calamare, tuna op toast, garnalen in courgette gerold en garnalen kroketjes. In een te hete temperatuur van 37 graden met brandende zon sjokken we voldaan naar de garage waar ons huurautootje staat. Het was een "lovely day".

Onze andere vriend Alan, helaas zonder Maggie omdat zij aan de arbeid is in Engeland, zien we op het Mar Menor. Wij varen weg om 10.30 uur en rollen de Genua uit. Met 2,5 knoopjes worden we naar de eilandjes in het Mar Menor geblazen. Et voelt goed om water onder de kiel door te horen gaan. Ja, we zijn er aan toe om de Med weer op te gaan.

Annelies lijdt al een paar dagen aan plotselinge oververhitting en - niet vaak maar nu wel- duikt zij onverwacht het water in. Dat gebeurt aan het strand en nu ook op de boot., Ik houd niet van water", is haar vaste commentaar en voor je het weet schrik je je een ongeluk ,want dan springt ze uit totaal passieve stand op en is in 3 passen in het water. Nu vanaf de boot in 2 stappen. Vasthoudend aan de zwemtrap en even niet op kwallen lettend. Het Mar Menor is troebel en het lijkt gewoon of er geen kwallen zijn. Er glibbert wel iets langs haar benen maar ach...mogelijk was het een vis of een plantje... Pas op de terugtocht die dag ziet ze verscheidene kwallen voorbij drijven. Ze zijn er dus toch. Levend afgebracht die zwempartij.

Duncan ligt met de Toby No aan de westkant van het kleinere eiland. Wij ankeren naast hem. Annelies, in het ritme van Balearische anker-zekerheid gooit gezwind 20 meter ketting uit. Peter staat te roepen: stop stop, het is hier maar 4 meter diep. Oeps. Duncan heeft een kennis meegebracht: Karen. En we lunchen gevierd op Skadi, salade en kippenvleugels en Strawberry Cheesecake, tweede Skadi-dessert-topper, klik hier [Skadi recepten](#)

Het is goed om zoveel met elkaar te delen, en niet alleen lunches. Vooral ervaringen, sentiment en dromen. Of je nou van een half AOW-tje probeert rond te komen op de zeilboot of met twee inkomens of met slinkend spaargeld, zeilreizigers zijn gelijkgestemd hier, en genieten volop. En dromen blijft men houden, of je nou met een boot wil reizen, met een rugzak door Australië of Azië of met een camper door Arizona. En uit laten komen, dat doet men ook.

21 augustus, de palmenplantage en horta van Elx (Elche)

Ongeveer 200.000 dadelpalmen maken Elche tot een groene oase. De bomen vormen binnen de stad een 2 km lang park. Het strekt zich langs de rivierbedding uit en is de grootste palmenverzameling van Europa. De aanplant door de stad heen is in 12 Huertos verdeeld. De dadelpalm werd hier op grote schaal door de Arabieren aangeplant en geëxploiteerd.

Het valt ons tegen. Daarbij moet gezegd worden dat we vergeten zijn dat op zondag de musea ofwel helemaal dicht zijn of na 14.00 uur. En in Siestatijd een Spaans stadje bezoeken is behoorlijk saai want alles is dicht en de stad oogt verwaarloosd.

Achter het Palmmuseum is een mooie hortus die we niet kunnen bezichtigen. De enige hortus die open is is de Hort del Cura, waar je een mooie wandeling kan maken en diverse palmen uit de hele wereld kunt zien, van Australië tot China.

Indrukwekkender vinden wij de huidige plantages die dus daadwerkelijk nog bestaan en waar we onverwacht doorheen rijden wanneer we de weg naar gehucht Dolores inslaan met de auto. Doorspekt met vetplanten gebieden gelijkend op heidevelden, en met boomgaarden van Granaatappels, liggen hectaren met palmen. Onze slingerende weg voert ons naar nog een klein juweeltje in grote onbekendheid: Parque Natural El Fondo (El Hondo in Valenciaans). Een groot moerasgebied met een bijzondere fauna en flora. Het bezoekerscentrum is dicht op zondag, maar ziet er veelbelovend uit mede door de natuur-informatie-borden (in Spaans) aan het nieuw aangelegde parkeerterrein.

Het natuurpark van El Hondo (Natuurpark van het Fonds in het Valenciaans) is gelegen tussen de steden van Elche en Crevillente beide behorend tot de Bajo Vinalopó en Catral en Dolores, die behoren tot de regio van de Vega Baja del Segura, ten zuiden van Valencia, Spanje. Hondo is opgenomen in de Ramsar internationale conventie voor de bescherming van "wetlands" en volgens de Europese richtlijn SBZ als Zone van Speciale Bescherming van Vogels. Het heeft 2.495 hectare en werd uitgeroepen tot een natuurpark door de Valenciaanse op 12 december 1988.

22 - 23 augustus communicatie

Ken je dat? Dat je na enige telefoongesprekken als het ware uit het veld geslagen bent. Het type "vermoeiende gesprekken".

We krijgen opeens een fikse rekening van T-Mobile. Bij bellen (zo heerlijk die keuzemenu's en wachttonen) krijgen we een dame aan de telefoon die het uitzoekt:

we hebben kort geleden met de belastingdienst gebeld, een 055 nummer, gewoon in een 055 stad. Heerlen? Nu blijkt dat dat een service nummer is en dat T mobile daarvoor moet betalen en dat wordt verhaald op de klant. Hoppa 244 euro hakt er lekker in. En waarom hebben we met de belasting gebeld? Omdat Peter 1000,= moest betalen waarbij niet bekend was waarom. Een teveel gegeven voorschot dat de belasting terugvordert, blijkt.

T-mobile zegt: u moet gewoon vanaf een vast nummer bellen! Dan kost het bellen niks. „Die hebben we niet want we zitten op een schip“.

Daarna belt Annelies het ziekenhuis, een zekere poli, omdat ze een vraag heeft n.a.v. voorschrift medicijngebruik door specialist een jaar of 5 geleden. Dat kan niet telefonisch dan moet Annelies komen. Kan je dan meteen een afspraak inplannen, want ik ben kort in Nederland in oktober. Nee, dat kan niet dan moet u eerst een verwijfskaart afgeven. „Dat kan niet want ik zit op een schip“. „Ja, ik kan geen afspraak inplannen tenzij u een verwijfskaart heeft gegeven“.

Wezenloos met koffie voor ons uitkijkend hebben we ook geen zin meer om de tweede helft van Skadi schoon te maken.

Gelukkig is de bakskist opgeruimd, waarbij er 1000 dingetjes werden gevonden en het ordenen van de 1000 dingetjes ging tot in de badkamerkastjes verder.

Blij zijn we met de verkoop van de rubberboot. Een schip met Zweden la naast ons en we hebben de oude Dinghy kunnen verpatsen. De motor is verkocht en er is meters ruimte gekomen in de kist.

Niet blij zijn we wanneer Odin aan de haal gaat net op een moment dat hij de GPS niet omheeft. Het hele ponton-peleton wordt ingeschakeld. Er blijkt niks anders op te zitten dan af te wachten of meneer thuis komt vanavond. En dat doet hij. Met een fikse tik op de billen wordt hij in de kajuit gegooid en krijgt een touw om zijn nek, back to basics.

Na alle frustratie en opruimwoede bezoeken we nog eens Cartagena het Espacio Mediterraneo, een groot overdekt winkelcentrum waar we een Crêpe met Chocola nemen als troost of proost. In Cartagena zelf scoren we een mooie hoed voor de mooie meneer, passend bij zijn Cubaanse witte pak.

24 augustus, de duik van Peter

Er staan 4,5 meter golven, gemeten vanaf "el Fondo del Ola" bij Cabo de Palos. Na een eerste duik belt Peter met Annelies dat twee duikers in de Zodiac al zeeziek worden. In de diepte is het wel goed toeven maar Peter krijgt grotere vinnen om tegen de sterke stroming in te kunnen zwemmen.

Windguru geeft aan: windkracht 4, stoten 5. El Tiempo geeft aan windkracht 4,5 stoten 6. Het is Noorden wind en niet Noordoost zoals Windguru zegt en de zee en wind staan venijnig fel op de kust van Murcia en Cartagena.

Duik ervaring van Peter wordt uitvoerig beschreven binnenkort.

26 augustus, Sierra Espuña

De Sierra Espuña is gelegen in de Spaanse regio Murcia, dat deel uitmaakt van de Betische Cordillera (Cordillera Bética) en zich uitstrekt over de gemeentes Alhama de Murcia, Totana, Mula, Pliego en Aledo. Het heeft een oppervlakte van 17.804 ha. Door het park slingert de rivier de Segura. Het landschap wordt gekenmerkt door hoge berggebieden, weelderige dichte bossen, ravijnen, rivieren en stuwmeren. In 1992 is het uitgeroepen tot beschermd gebied.

Zicht op het gebergte Sierra Espuña

Het gebergte bevindt zich te midden van de steden Lorca (26 kilometer), Murcia (37 kilometer), Cartagena (60 kilometer) en Caravaca de la Cruz (60 kilometer).

Ten zuiden van het gebied stroomt de río Guadalentín.

In de late negentiende eeuw bevond het gebied zich in een deplorabele milieutoestand. De vegetatie was bijna volledig verloren gegaan en het woestijnvormingsproces was ingezet. Vanaf 1889 nam boswachter Ricardo Codorniu de enorme taak op zich om de hele berg te herbebossen. Deze actie van herbebossing was een model voor die tijd.

In 1931 werd het gebied van cultureel belang verklaard, en in 1992 werd het beschermd als een regionaal park. Het is ook aangewezen als speciale beschermingszone voor vogels.

Sneeuwhutten/Pozo de la nieve.

Ze werden op het einde van de zestiende eeuw gebouwd, in de winter volgestopt met sneeuw. Deze sneeuw werd verhard tot ijs, dat vanaf mei tot en met september met paard en kar naar de steden gebracht werd als ijs. Tijdens deze reis ging meestal 35% van het ijs verloren. In een sneeuwhut werd er tot 1 miljoen kilo ijs gestockeerd. In het totaal zijn er nog vijfentwintig sneeuwhutten, waarvan de eerste helft Pozo de la nieve de Cartagena en de andere helft Pozo de la nieve de Murcia genaamd werden, naargelang de stad die zij bevoorraden.

Wij krijgen een klein dispuut wanneer een van ons de route uitgezocht blijkt te hebben en de ander gewoon het bord Sierra Espuña wil volgen. De route is namelijk een aanbevolen toer om het gebergte heen waarbij je allerlei leuke dorpjes aandoet. Niet erg populair maar even mooi is de weg naar boven die vrijwel direct begint bij Alhama. De keuze valt op "recht omhoog" en het wordt bergpassen rijden en die zijn soms behoorlijk smal en zonder vangrail. In deze ongelofelijk mooie groene natuur, dankzij de vele dennensoorten die in de rode aarde staan geworteld, rijden we haarspeldbochten naar de top van de Sierra, 1583 m., waar de temperatuur wat daalt. Onderweg naar de top passeren we het boswachtershuis, waar je een kleine overzichtelijke en mooie expositie kunt zien en (in Spaans) lezen over de natuur, natuurbehoud en flora en fauna. Er zijn vele wandelpaden in de bossen en aan de voet van de berg, maar het is te heet (34 graden in de schaduw) om die te lopen. De boswachter viiendt dat niet verstandig. In najaar en winter beveelt hij het zeker aan! Sneeuw moet hier zeker een mooi gezicht zijn. Er zijn arenden en uilen, zwijnen en wilde katten en nog veel andere mooie diersoorten in de uitgestrekte bossen.

27 - 30 augustus, laatste dagen Mar Menor

Nogmaals rijden tussen Cartagena en Murcia levert mooie vergezichten op zoals altijd. Het blijft een wonderlijk landschap met het vlakke droge land met de vulkaanpieken die er in liggen als punthoedjes. Je zou verwachten dat de akkers nòg droger gaan worden want er valt hier geen regen in de zomer. Zo nat als Nederland is èn zo groen, zo heet, droog en dor is het hier. Dor? De kassenbouw blijft een verrassend gezicht met de bassins met water en tijdens de autorit zien we de vlakten opdoemen in lichtgroene nieuwe aanplant: ja de eerste akkers met groente plantjes staan er voorjaarsachtig bij en het geeft een jonge frisse tint aan Cartagena. De knalgroene sinaasappeltjes hangen aan de bomen. Jongens, ze liggen over een paar maanden in de supermarkt thuis!

Je voelt je bijna thuis in regio Cartagena en zoals Rotterdam, Amsterdam een van je eigen randstad-steden is, zo worden Lissabon, Albufeira, Palma en Cartagena stad dezelfde thuis-steden maar dan in een groter plaatje.

Van de ene dag op de ander zijn tienduizenden toeristen weg uit La Manga. En wij gaan ook. We halen heel veel zware boodschappen nu we het autootje nog hebben. De logeerkamer ligt vol water, frisdrank, melk èn bier. We willen zoveel mogelijk ankeren en alleen verse spullen kopen en daarvoor met de dinghy naar de kant. Er valt nog het een en ander te klussen en de auto wordt weggebracht naar San Javier, gecombineerd met "een bakkie doen" bij Alan Norwood. De rekening van de haven wordt betaald, deal van 1000,= voor een ligplaats voor 2 maanden.

Morgen gaan we richting Calpe met de opening van de brug om 08.00 uur.

31 augustus, It Giet Oan, van Tomas Maestre naar Ensenada de Albufereta, 44,8 mijl

Vanochtend gaan we "door" de brug van 08:00 en verlaten we, na een periode van 2 maanden, Marina Tomas Maestre. Het is altijd weer even wennen zo een eerste tocht. Er gaan slechts 2 schepen door de brug, 's middags is er meestal een ware optocht van in- en uitvarende schepen, maar nu is het lekker rustig. Buiten de haven zetten we grootzeil en Genua en meteen met windje 3 Noordoost gaan we naar het noorden.

De zee is weer onrustig en golven komen nog steeds van alle kanten. Er is dus in die 2 maanden niets veranderd. Levante staat gewoon een half jaar. Na bijna 2 uur zijn er drie zieken aan boord, Annelies is behoorlijk katterig, Odin heeft binnen overgegeven en Freija buiten, wat voor haar heel ongebruikelijk is. We besluiten de motor bij te zetten en een betere koers te vinden schuin tegen de golven in. Uiteindelijk lukt dat, maar we gaan het niet redden om in 1 keer naar Calpe te varen, dat hoeft ook niet want we hebben nog steeds alle tijd.

Tegen 14:00 zetten we de Genua weer bij en we besluiten niet verder te gaan dan de baai van Alicante. Achterin lijkt een rustige ankerplek te zijn en we verleggen de koers daarheen. Rond 17:00 komen we aan en gooien sinds lange tijd het anker weer uit voor de kust van Spanje. De ankerlier maakt een akelig geluid, net of er iets droog gelopen is. Vraagt dus om extra onderhoud.

Onderweg zegt Annelies ineens: krijg nou wat, je wordt opgeroepen op de Marifoon! En Jawel: Zeilschip Skadi hier de Escapade. Effe naar dubbel 7 vraagt Peter. Dat is goed, antwoord de andere meneer. Op kanaal 77 hebben we dan uitgebreid contact en het blijkt Henk van Dijk te zijn die al eerder op onze site had gereageerd. Henk heeft zijn Spirit 41 in anderhalve maand vanuit Nederland overgevaren en is op weg naar Mallorca, waar hij al lange tijd woont. We spreken af contact te houden en elkaar op Mallorca op te zoeken.

De ankerplek bij Albufereta blijkt redelijk goed beschermd te zijn tegen al te onrustig water, maar er is wel zwel en dus gooien we ook het hekanker uit om de neus in de golven te houden. Dit blijkt wel goed uit te pakken en de Skadi ligt redelijk rustig.

Dit is weer de eerste nacht voor anker en we hopen dat er nog veel ankernachtjes gaan volgen.

Voor de katten is het ook even wennen: de loopplank is weg en er is geen kade meer. Na een paar rondjes dekken lopen, lijken ze het te begrijpen, Odin gaat op de buiskap liggen en Freija in haar mandje. Opvallend is, dat we tot laat buiten kunnen zitten zonder ons er op te moeten kleden. Het is en blijft hier toch een heerlijk klimaat.